

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **M. M.**, nar. X, státní příslušnost X
trvale bytem: X
v ČR bytem: X

zast. advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2020, č. j. CPR-34056-3/ČJ-2020-930310-V242,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zčásti změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 14. 8. 2020, č.j. KRPB-22428-32/ČJ-2020-060026-SV tak, že část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky“ se mění a nově zní „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování.“ Část výroku ve znění „Podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se doba k vycestování z území stanovuje do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně se pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě k vycestování nevykonatelné z důvodu podle ustanovení § 119, § 119 a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., nebo z důvodu dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se stanovuje doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od odpadnutí těchto důvodů“ se mění a nově zní: „Podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., se doba k vycestování z území členských států Evropské unie stanovuje do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně se pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě k vycestování nevykonatelné z důvodu podle ustanovení § 119, § 119 a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., nebo z důvodu dle ustanovení § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se stanovuje doba k vycestování z území z členských států Evropské unie do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.“ Ve zbylé části bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně pak bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku.

II. Žaloba

2. Žalobce citoval § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že dle tohoto ustanovení lze uložit správní vyhoštění celkem z 5-ti zákonných důvodů. Správní orgán I. stupně však toliko ve výroku rozhodnutí uvedl odkaz na toto ustanovení, aniž by specifikoval, z jakého konkrétního důvodu bylo správní vyhoštění uloženo. Dle § 68 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen

„správní řád“) musí být výrok jasný, srozumitelný, přesný a určitý. Žalobce namítal, že ve výroku chybí konkrétní zákonný důvod, a tudíž není dostatečně určitý.

3. Žalobce dále namítal, že měl-li se dopustit porušení právních předpisů tím, že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, pak muselo být najisto prokázáno, ke kterému subjektu správní orgán I. stupně vztahuje pozici zaměstnavatele. Správnímu orgánu I. stupně byla předložena kopie (nikoliv originál), kterou měl žalobce uzavřít se zaměstnavatelem Z. ml. & spol. s.r.o (dále jen „zaměstnavatel“) ze dne 14. 10. 2019. Jednatelům zaměstnavatele pak bylo předloženo Sdělení o splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele ze dne 21. 1. 2020, vydané příslušným odborem azylové a migrační politiky, s tím, že jsou splněny podmínky § 42 g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnání žalobce na pracovním místě „Dělníci v oblasti výstavby budov“ u shora uvedeného zaměstnavatele. V tiskopise Oznámení o změně zaměstnavatele bylo jako den, ke kterému se má změna uskutečnit, uvedeno datum 10. 2. 2020, což bylo potvrzeno i v Odpovědi na žádost o sdělení informace ze dne 10. 2. 2020, adresované správnímu orgánu I. stupně. Žalobce dále citoval § 42 g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Z něj plyne, že v rámci oznámení o změně zaměstnavatele, které učinil žalobce vůči příslušnému odboru azylu a migrační politiky dne 8. 1. 2020, musela být žalobcem předložena pracovní smlouva s tím, že změna zaměstnavatele se má uskutečnit ke dni 10. 2. 2020. Tomuto datu pak musela odpovídat i takto předložená pracovněprávní listina, tj. musel zde být jako nástup výkonu práce u zaměstnavatele uvedeno datum 10. 2. 2020. V těchto skutečnostech spatřuje žalobce rozpor, neboť na jedné straně existuje pouhá kopie pracovní smlouvy, přičemž na druhé straně je zde povolena změna zaměstnavatele se smlouvou s nástupem výkonu práce dne 10. 2. 2020. Tento rozpor pak nebyl správním orgánem I. stupně odstraněn.
4. Žalobce dále uvedl, že správní orgán I. stupně považoval od počátku za jeho zaměstnavatele společnost Z. ml. & spol. s.r.o. Dle názoru žalobce měl správní orgán I. stupně k odstranění těchto pochybností provést výslech svědka, tj. osoby jednající jménem zaměstnavatele. Existence minimálně dvou pracovních smluv žalobce u stejného zaměstnavatele si takový postup vyžadovala. Bez řádného a náležitého zjištění subjektu, který měl být zaměstnavatelem žalobce, nebylo možno činit další následné úvahy o tom, zda výkon práce žalobce je výkonem závislé práce dle § 2 zákoníku práce.
5. Žalobce dále uvedl, že pobytová kontrola byla uskutečněna v pondělí dne 27. 1. 2020, přičemž on na území ČR přicestoval teprve dne 24. 1. 2020. O případné práci jednal jenom s panem Z. Z., který však vystupoval v pozici OSVČ a nebyl tedy v žádném důkazně prokazatelném vztahu se společností Z. ml. & spol. s.r.o. Dle názoru žalobce vyvstává jednoznačná pochybnost, zda žalobce dne 27. 1. 2020 vykonával práci pro výše uvedeného zaměstnavatele či pro jiný subjekt. Tato pochybnost nebyla v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně odstraněna a společnost Z. ml. & spol. s.r.o. byla bez dalšího šetření považována automaticky za zaměstnavatele žalobce. Tento postup je v rozporu s § 3 správního

řádu a způsobuje i nepřezkoumatelnost závěrů týkajících se znaků výkonu závislé práce. Tento závěr lze pak vztáhnout i na rozhodnutí žalované.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

7. Žalobce v replice zejména odkázal na žalobu.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpis nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
10. Podle § 42 g odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle [zákona o zaměstnanosti](#) vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v [§ 98 zákona o zaměstnanosti](#), opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání. Podle odstavce 7 téhož ustanovení změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. Změnit zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty oprávněn nejdříve 6 měsíců od právní moci rozhodnutí o vydání zaměstnanecké karty; to neplatí v případě rozvázání pracovního poměru cizince výpovědí z některého z důvodů uvedených v [§ 52 písm. a\) až e\) zákoníku práce](#), dohodou z týchž důvodů anebo okamžitým zrušením podle [§ 56](#)*

[zákoníku práce](#) nebo zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem ve zkušební době a pokud cizinec tyto důvody současně s oznámením prokáže. Držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 dále není oprávněn změnit zaměstnavatele nebo nastoupit na pracovní pozici, bude-li budoucím zaměstnavatelem agentura práce. Držitel zaměstnanecké karty, který na území přicestoval na základě vládou schváleného programu, je oprávněn změnit zaměstnavatele nejdříve po uplynutí doby, na kterou byla tato zaměstnanecká karta vydána; to neplatí, pokud dřívější změnu zaměstnavatele umožňují podmínky vládou schváleného programu, na jehož základě držitel zaměstnanecké karty na území přicestoval. Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v [§ 63 odst. 1.](#)

11. Podle § 178 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Dne 27. 1. 2020 byla hlídkou PČR provedena pobytová kontrola na stavbě bytového domu pro seniory na adrese C., B., kterou provádí firma Metrostav. V průběhu pobytové kontroly byl žalobce kontrolován při pracovní činnosti (pomocné práce, míchání betonu) v prostorách stavby. Žalobce předložil zaměstnaneckou kartu č. 000839077. Na místě bylo hovořeno s panem L. P. a O. B., což jsou stavbyvedoucí na předmětné stavbě. Potvrdili, že žalobce pracuje pod vedením společnosti Z. ml. & spol. s.r.o., která na stavbě figuruje jako subdodavatel. Žalobce na stavbě úkoloval a provedenou práci kontroloval pan Z. Z., který je OSVČ, ale má dohodu se společností Z. ml. & spol. s.r.o., že bude přidělovat cizincům práci na stavbě. Součástí správního spisu je pak i kniha docházky, podle níž žalobce vykonával práci ve dne 24. 1. 2020 od 7:00 hod do 16:15 hod, ve dne 25. 1. 2020 od 7:00 hod do 12 hod a dne 27. 1. 2020 od 7:30 hod do 14 hod. Součástí správního spisu je pak i kopie pracovní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností Z. ml. & spol. s.r.o. dne 14. 10. 2019 s dnem nástupu práce 1. 11. 2019.
13. Ze Sdělení o splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců pro změnu zaměstnavatele ze dne 21. 2020, č.j. OAM-02632-7/ZM-2020 MV-7506-2/OAM-2020 je zřejmé, že jsou splněny podmínky stanovené v § 42 g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců pro zaměstnávání žalobce u společnosti Z. ml. & spol. s.r.o. s tím, že žalobce může být zaměstnán na tomto pracovním místě ve smyslu § 42 g odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejdříve ode dne, který uvedl v tiskopise oznámení jako den, ke kterému by se uvedená změna měla uskutečnit, jinak až ode dne doručení tohoto sdělení (zaměstnavateli nebo oznamovateli). Z Odpovědi na žádost o sdělení informací ze dne 10. 2. 2020, č.j. OAM-2632-10/ZM-2019 MV-22179-2/OAM-2020 plyne, že žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty č. 00839077 s platností od 1. 10. 2018 do 30. 9. 2020 k zaměstnání u společnosti Faurecia Emission Control

Technologies, Mladá Boleslav, s.r.o. Dne 14. 1. 2019 podal žalobce žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, které bylo vyhověno rozhodnutím ze dne 4. 3. 2019. Od této doby byl žalobce zaměstnán na pracovní pozici *Dělníci v oblasti výstavby budov* (CZ-ISCO 93130) u společnosti SARSAMA, s.r.o. Dne 8. 1. 2020 podal žalobce žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, a to pro společnost Z. ml. & spol. s.r.o. Žalobce může být zaměstnán na pozici *Dělník v oblasti výstavby budov* u společnosti Z. ml. & spol. s.r.o. ve smyslu § 42 g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nejdříve však ode dne, který uvedl v tiskopise oznámení jako den, ke kterému se má změna uskutečnit, tj. od 10. 2. 2020.

14. Žalobce pak v rámci výsledku především uvedl, že zaměstnanecká karta č. X byla vydána pro zaměstnavatele SARSAMA s.r.o. U této firmy začal pracovat v březnu nebo dubnu 2019. Zde pracoval jako pomocný dělník do 20. 11. 2019. Poté se dohodl na práci s panem R. Z. Poskytnul mu dokumenty a dne 18. 12. 2019 odjel zpět na Ukrajinu. Do ČR se vrátil až dne 23. 1. 2020. Změnu zaměstnavatele řešil pan Z. a jeho advokát. Žalobce výslovně uvedl, že pracoval pro zaměstnavatele Z. ml. & spol. s.r.o. na stavbě jeho bytového domu na adrese Cejl 75. Jeho pracovní činnost spočívala v pomocných pracích, při kterých míchal beton v prostorech stavby, uklízel a podával cihly zedníkům. V průběhu výpovědi žalobce opakovaně uvedl, že na stavbě bytového domu pro seniory na adrese X, Brno pracoval pro firmu Z. ml. & spol. s.r.o. S Ing. R.Z., což je majitel firmy Z. ml. & spol. s.r.o., vyřizoval veškeré dokumenty. Práci na pracovišti žalobci určuje Z. Z., která pracuje pro společnost Z. ml. & spol. s.r.o. S pracovištěm jej seznámil Z. Z. a této osobě by oznámil i svou případnou absenci. Na pracovišti pracuje na základě pracovní smlouvy ze dne 14. 10. 2019 uzavřené se společností Z. ml. & spol. s.r.o. a se sjednanou 3 měsíční zkušební dobou. Výkon jeho práce na pracovišti byl prováděn jménem společnosti Z. ml. & spol. s.r.o. Pracovní prostředky, tj. helma, rukavice a lopata, a i pracovní oděv patří společnosti Z. ml. & spol. s.r.o. Odměnu za provedenou práci mu dává společnost Z. ml. & spol. s.r.o.
15. Soud k věci dále uvádí, že podle závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29, se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat.
16. Soud k věci dále uvádí, že se nejprve zabýval námitkou nesprávného právního posouzení otázky naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze vyhostit cizince až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty č. 00839077 s platností od 1. 10. 2018 do 30. 9. 2020 k zaměstnání u společnosti Faurecia Emission Control Technologies, Mladá Boleslav, s.r.o. Dne 14. 1. 2019 podal žalobce žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, které bylo vyhověno rozhodnutím ze dne 4. 3. 2019. Od této

doby byl žalobce zaměstnán na pracovní pozici *Dělníci v oblasti výstavby budov* (CZ-ISCO 93130) u společnosti SARSAMA, s.r.o. Dne 8. 1. 2020 podal žalobce žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, a to pro společnost Z. ml. & spol. s.r.o. Žalobce může být zaměstnán na pozici *Dělník v oblasti výstavby budov* u společnosti Z. ml. & spol. s.r.o. ve smyslu § 42 g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nejdříve však ode dne, který uvedl v tiskopise oznámení jako den, ke kterému se má změna uskutečnit, tj. od 10. 2. 2020. Soud k věci uvádí, že zaměstnanecká karta je zvláštním typem dlouhodobého pobytového povolení. Držitele opravňuje k přechodnému pobytu delšímu než 3 měsíce a k výkonu určeného zaměstnání na území České republiky.

17. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 5 Azs 132/2014 podrobně vysvětlil důvody pro vydávání povolení k zaměstnání cizince s přesně vymezením místem výkonu práce, druhem práce a také dobou, na kterou se vydává. Účelem posuzované úpravy je zejména zajištění primárního uspokojení potřeb zaměstnání pro občany ČR. Zaměstnávání cizinců je možné pouze tehdy, není-li dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Vždy se posuzuje konkrétní situace, a to jak z hlediska určitého místa, tak z hlediska místních poměrů, druhu pracovních pozic a časového období. Vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti nejen v ČR, ale i ve všech členských státech EU, je přístup k zaměstnávání cizinců obecně poměrně restriktivní. Proto jsou povolení k zaměstnání vydávána jen pro konkrétního zaměstnavatele a ve vztahu k přesně vymezenému místu výkonu práce, druhu práce, a to i na určitý čas. Na každé volné pracovní místo je tak vydáváno samostatné povolení k zaměstnání a nepostačuje, že cizinec už jiné povolení má. Výkon jiného druhu práce cizincem, než který je v povolení zaměstnání uveden, je proto nutné považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání. Podle názoru soudu pak z tohoto pohledu platí stejná pravidla i ve vztahu k zaměstnanecké kartě.
18. V posuzovaném případě se jednalo o výkon práce na jiném místě a pro jiného zaměstnavatele. Soud zde vyšel především z výpovědi žalobce, který opakovaně uváděl, že na stavbě domu pro seniory na adrese X pracoval pro firmu Z. ml. & spol. s.r.o. Tato společnost mu měla vyplácet odměnu za práci, stejně tak mu poskytla pracovní pomůcky a oděv. Rovněž uvedl, že na pracovišti mu práci přiděloval pan Z. Z., který ji i kontroloval. U společnosti Z. ml. & spol. s.r.o. pak pracoval na základě pracovní smlouvy uzavřené dne 14. 10. 2019 s nástupem práce od 1. 11. 2019. Žalobce pak dne 8. 1. 2020 požádal o změnu o zaměstnavatele na společnost Z. ml. & spol. s.r.o., přičemž k této změně byly splněny podmínky stanovené v § 42 g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců, avšak až ode dne 10. 2. 2020. Žalobce však práci pro zaměstnavatele společnost Z. ml. & spol. s.r.o. vykonával již ode dne 24. 1. 2020, což plyne z docházkové knihy. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2014, č.j. 6 Ads 80/2013-41 je přitom uvedeno, že „Společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování

nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Odměna tedy sice přísně vzato nepředstavuje samostatný definiční znak závislé práce (jde o povinnost, která zaměstnavateli na základě výkonu práce vzniká), avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“ Soud k věci uvádí, že na základě skutečností zjištěných správním orgánem nemá žádné pochybnosti o tom, že žalobce vykonával práci pro společnost Z. ml. & spol. s.r.o. neboť tato společnost mu vyplácena odměnu, prostřednictvím pana Záděry mu přidělovala a kontrolovala práci na stavbě, poskytovala mu ochranné pracovní pomůcky a pracovní oděv. Přímo s touto společností měl žalobce uzavřenou pracovní smlouvu, na jejímž základě práci vykonával. V tomto směru neshledal námitky žalobce, že tato skutečnost nebyla řádně zjištěna či, že je rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné, důvodnými.

19. Žalobce tedy vykonával zaměstnání na jiném místě a pro jiného zaměstnavatele, než mohl podle zaměstnanecké karty ve znění ke dni 27. 1. 2020 vykonávat. Soud k věci přitom uvádí, že výkon práce mimo místo uvedené v zaměstnanecké kartě a pro jiného zaměstnavatele nelze hodnotit jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání.
20. Soud k věci dále uvádí „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 – 32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016 – 22). Obdobně též Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 – 43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 – 45).
21. Soud neshledal ani důvodnou námitku žalobce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečně určitý. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení,

- podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 – 67, „z rozhodnutí o správním vyhoštění cizince podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, musí být jednoznačně seznatelné, zda cizinec a) byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo b) provozoval dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu, nebo c) bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal, nebo d) takové zaměstnání cizinci zprostředkoval, případně že svým jednáním naplnil několik z těchto skutkových podstat zároveň“. V tomto rozsudku tedy Nejvyšší správní soud vyslovil požadavek na jednoznačné vymezení jednání a jeho podřazení pod některou ze skutkových podstat uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Dle názoru soudu lze shora citovaný rozsudek aplikovat i v posuzovaném případě na ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť se jedná o totožné ustanovení, které je nyní zařazeno pod § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Nelze tedy vycházet z toho, že by bylo nutno, aby toto vymezení bylo obsaženo již ve výroku rozhodnutí správního orgánu. Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku, postačuje, pokud se správní orgán toliko v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění zabývá, popisem jednání, jehož se žalobce dopustil a jeho podřazením pod některou ze skutkových podstat (právní kvalifikace) vymezených v § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
22. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalované v nyní projednávané věci lze zcela jasně seznat, že žalobce svým jednáním naplnil hned první skutkovou podstatu vyjmenovanou v dotčeném ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce uvedl, že rozhodl podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti v odůvodnění svého rozhodnutí opakovaně konstatoval, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání a výkon jeho pracovní činnosti byl výkonem závislé práce. Žalovaná ve vztahu k této otázce v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rovněž uvedla, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, i přesto, že možnost jeho zaměstnání byla takovým povolením podmíněna.
23. Ze shora uvedeného vyplývá, že rozhodnutí správních orgánů dostala nejen požadavkům § 68 odst. 2 správního řádu, ale i shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu. Soud považuje za dostačující, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, dle jakého ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo žalobci vyhoštění uloženo a současně v odůvodnění tohoto rozhodnutí je jasně a srozumitelně charakterizována práce vykonávaná žalobcem, popis jednání, jehož se měl dopustit, relevantní skutkové okolnosti a podřazení pod jednu ze skutkových podstat podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

24. Soud k věci rovněž uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění nemá trestní charakter. Tento názor vychází z ustálené judikatury zdejšího soudu, z níž lze uvést např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2055 – 52, podle něž je „správní vyhoštění svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestní řízení, ale správním opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu. (...) Toto opatření, které ve většině států může být rovněž přijato správním orgánem, je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví a netýká se oprávněnosti trestního obvinění proti stěžovateli ve smyslu čl. 6 odst. 1 (Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pozn. soudu). Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i) v rámci trestního řízení, nemůže změnit jeho preventivní podstatu. V podmínkách České republiky je v daném případě zákaz pobytu vyslovován v rámci správního řízení, a proto se v plné míře uplatní závěry Evropského soudu pro lidská práva o tom, že jde o opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, nikoli o trestní sankci.“ I pro tento důvod dle soudu není nutné trvat na tom, aby přímo ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění byla uvedena tzv. skutková věta. Analogie s výrokem rozhodnutí o přestupku (či přečinu), nemůže být ze shora zmíněného důvodu použitelná (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2012, č.j. 1 As 38/2012-38).
25. Soud k věci dále uvádí, že podle § 174a pobytového zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. Podle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle [§ 119](#) nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
26. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 - 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 - 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění

je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). Právě bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. Žalobce na území ČR nemá děti. Jeho manželka, děti rodiče i bratři žijí na Ukrajině. Z obsahu pohovoru provedeného se žalobcem soud nezjistil, že by na území ČR měl nějaké silnější společenské nebo kulturní vazby. Rovněž zde neměl majetek větší hodnoty. V době pohovoru pak rovněž uvedl, že jeho celkový zdravotní stav je normální. Soud tedy k věci uvádí, že žalobce je dospělou osobou, produktivního věku. Žalobce má vazby na Ukrajinu, kde žije jeho manželka, děti, rodiče a bratři. Z těchto popsanych okolností je zřejmé, že se nejednalo o nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce.

27. Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). *„Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevpustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“* - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>.

VI. Náklady řízení

28. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její

běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2. března 2021

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.